

Europas syge mand

The Economist taler for sygdommen, når den beskriver Spanien som Europas syge mand. Den realitet "journalismen" skaber er en konstruktion, konstruktionen er en realitet.

Afmagten har ramt den store tryghedssøgende mainstream af kommercielle europæiske italesættere lige midt i nakken. Deres selvstændige og kritiske sans har forladt dem samme vej som briller og tænder gjorde, da køllen kom bag fra. Snot, hat, briller, blod og patetiske argumenter vælter ud af dem. Endimensionalt og i overensstemmelse med den patetisk herskende orden økonomiserer de ekstremt selektivt med opmærksomheden i forhold til ofrene for udviklingen. Spanien f.eks. er Europas syge mand. The Economist har set på det. Anbefaling: "Fjern de sidste arbejdstagerrettigheder", ellers bliver i med jeres 20 % arbejdsløshed ædt af markedet i overensstemmelse med overmagtens socialdarwinistiske principper, der blindt går ud fra, at de overlevende altid vil være de bedst egnede (uanset hvad det så måtte koste i form af social dumping og på kontoen for andre af samfundets naturlige mulighedsbetingelser.)

Man husker omhyggeligt at glemme, at dem der blev valgt fra i kampen for overlevelse, samtidigt mistede sin stemme i forhold til dem, der kører klatten, performer bag konstruktionen af realiteten, dvs. konstruktionens realitet.

EU har i forvejen fjernet Spaniens mulighed for at føre selvstændig økonomisk politik. Pengepolitikken er overladt til ECB sammen med de nationale møntenheder og retten til at slå mønt. Statens budgetunderskud må ikke overstige de 3 % af landets BNP og den samlede gæld må ikke overstige de 60 %. Grænserne er væk i Europa. Kapital, varer og tjenesteydelser flyder frit. Intet kan forhindre at varen produceres på den laveste standard inden for det kommercielle fællesskab og sælges hvor resterne af købekraften måtte være.

Desværre for arbejdskraften er der flere sprog end nationer i Europa. Og folk taler primært med deres egen tunge, som aldrig bliver lige så overnational og endimensionalt europæisk som de patetiske succesadækvate idioters, når de fører pennen i de kommercielle medier, der former det autistiske moderne Europas selvbeskrivelse. Arbejdskraften er derfor stavnsbundet, hvad den ikke er i USA, unionens forbillede, hvor sproget blandt de indførte europæere altovervejende er engelsk.

Konkurrencen om virksomhederne tvinger staterne til at sænke erhvervsbeskatningen. Beskyttelsen af forbrugerne og miljøet er tekniske handelshindringer. Offentlige myndigheder skal udbyde deres opgaverne i licitation, og må kun vælge efter pris, blandt dem der byder ind. Finanskrisen og arbejdsløsheden har tømt de offentlige kasser. Staterne og nationalbankerne har foræret finansyrsterne alle sine penge. Det må de underligt nok gerne for den kommission, der ellers nidkært hævder forbudet mod at staterne blander sig i markedets naturlove.

Ligstanken breder sig i slipstrømmen efter det kuldsejlede "fri marked", dvs. alt, hvad den endimensionale afmægtige markedsfundamentalistiske europæiske ånd tilbyder, det har svigtet. Og hvad siger denne fede strøm af gennemsnitligt åndshovmod så til Europas syge mand, Spanien: "Opgiv arbejdstagerens sidste rettigheder, luk butikken, lad os klare resten."

Europas syge mand er "The Economist", ikke Spanien! Men som altid, magt er ret, så længe magten behersker det sociale selvbeskrivelse. Det hedder journalisme.

http://www.elpais.com/articulo/economia/The/Economist/Espana/nuevo/enfermo/Europa/elpepueco/20091127elpepueco_1/Tes